

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm || Ianvarii Et Febrvarii

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10258

De S. Ephræm Syro.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77365](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77365)

sublimis ascendebat, cum hilari vultu postremum Amen pronuncians ac dicens: **Do-** Reddit spi-
ritum sine
dolo.
mine, suscipe animam meam: tanquam eructans, quiete, & sine dolore expirauit. & Pa-
tri, qui omnem sanguinem iniquè effusum, atq; omnem animam iniuste damnatam se-
pollicitus est seruaturum, spiritum tradidit.

Tali dignus effectus est exitu beatus Pionius, qui vitam suam ab omni crimine ac re-
prehensione liberam integramque seruauit: atq; animum suum in Deum omnipoten-
tem, & mediatorem Dei atque hominum Iesum Christum, semper propensum & cre-
ctum habuit. Et magno in certamine victor existens, per angustam portam in amplum
magnumque lumen peruenit. Ac corona quidem ipsius corpore etiam est comproba-
ta. Etenim cum ignis extinctus esset, nos qui presentes eramus, talem ipsum vidimus, Corpus in
ter flamas
illæsum &
admirabile
quale vigentis ornatique pugilis corpus existit. Siquidem & aures erant molles, & ca-
pilli in cute capitis inhererant, & barba, vt iuuenibus primùm pubescentibus, decore
florebat, & facies eius gratia splendebat admirabili, vt & Christiani magis confirma-
rentur in fide, & qui erant à fide alieni, conscientie stimulis verberati conterritique dis-
cederent.

Hec acta sunt, Iulio Asia Proconsule, Proclo & Quintiliano magistratum gerenti-
bus, Cōsule tertium Mefio Quinto Traiano, & * Deltio Grato secundum, Traiano De-
cio Augusto, ante 4. Idus Martias more Romanorum, Asia autem more, septimi men-
sis vndecimo, die sabbati, hora decima: vt nos autem loquimur, regnante Domino no-
stro Iesu Christo: Cui gloria in secula seculorum, Amen.

VITA S. PATRIS NOSTRI EPHRAEM SYRI, AVTHORE SIMEONE METAPHRASTE.

Phræm ille admirabilis, natus quidem fuit in Syria, in ciui-
tate Edessa, Christianis parentibus. Cum autem elegisset
virtutem ab infantia, noxias ac damnofas æqualium con-
suetudines semper studebat cauere & vitare. Versabatur
verò assidue potius in sacris libris scripturarum, & id quod
in eas conferebat studiū, ocium & meditatio erat Ephræm
quauis voluptate suauior, aded vt ipse quoq; diceret con-
uenienter Prophetæ: Quam dulcia sunt gutturi meo elo- Psal. 118.
quia tua? Hinc factū est, vt ab incute ætate ei virtus omnis
coalesceret, & diligens studium tolerandorum laborum.

Quid enim nõ ab eo rectè & perfectè gestum est? Non ieiun- Nota, ieiun-
tiū, vigiliæ,
humicubatio,
paupertas.
niū? Non vigiliæ? Non humicubatio? Non benignitas? Non lenitas? Non nihil possidere?
Non in tantis bonorum opibus etiam humilitas? Sed neque docendi fuit expers chari-
smatis: sed in hodiernum vsq; diem nobiscum loquitur per suas orationes, admonet, ad-
hortatur, consulit & differit. Aquibus habemus, vt non solùm recta fidei semita ingre-
diamur, sed etiam ad virtutem parandam excitemur.

Spes autem in Deum, & charitas in proximum, tantæ fuit curæ Ephræm, vt ille ipse
sic diceret, è vita excedēs: (Vtendum est enim ipsius verbis.) Nunquàm in tota vita mea
maledixi Domino. Non verbum inspiens per mea labra processit. In tota vita mea ne-
minem sum execratus, & cum nullo omninò contendi ex fidelibus. Lachrymæ verò ei Gratia la-
chrymarum.
quoque perpetuò fluebant ex oculis, aded vt perennis fontis fluentum citius defecisset,
quàm illum instar imbris cadentes lachrymæ. Vnà autem cum lachrymis emittebantur
etiam gemitus, ostendentes intus ardentem ignem compunctionis. Quod quidem aper-
tius sciet aliquis, qui illius scripta legerit. Inueniet enim cum semper philosophantem de Gemitus &
compunctio.
iudicio & secundo Christi aduentu, & terribile illud tribunal semper subijcientem oculis,
& illum diem imprimèntem nostræ cogitationi, & se inducentem condemnatum, &
descentem valdè miserabiliter.

Cum Ephræm semper versaretur in talibus visorum apprehensionibus, elongabat, vt
ait Psalmista, fugiens, omnemque de ijs, quæ ad vitam hanc pertinent, tumultum, mo- Psal. 54.
tumque & fluctum declinans. Cum habitaret autem in solitudine, locis verò loca mu-
taret, propter ædificationem & vtilitatem animarum, vt qui diuino moueretur spiritu,
relinquit aliquando solitudinem iussu diuiniore, & feruenti desiderio venit in suam pa-
triam

Venit Edeffam
pprer
sacras reli-
quias &c.

triam Edeffam, vt qui simul venisset ad sacras adorandas reliquias & loca sancta, & simul etiam, vt aliquem virum eruditum conueniret, vt cognitionis illinc fructum acciperet: quod etiam à Deo petit, sic dicens: Iesu Christe omnium Domine, concede vt ego Edeffam ciuitatem ingrediens, in talem virum statim incidam, qui sit idoneus ad disferendum mecum de ijs, quæ ad animæ ædificationem pertineant & vtilitatem. Cùm sic orasset, postquam fuit in ingressu ciuitatis, & portam est ingressus, erat cogitabundus, attentoq; & sollicito animo, vt qui consideraret, quemadmodum ad illum quidem virum accederet, quenam autem ex eo quæreret, & quamnam perciperet vtilitatem.

Cùm sic autem incederet cogitabundus, ei statim quædam occurrit mulier, eaque meretrix. Dei verò hoc erat omnino, qui mysticè & arcanè sæpè per contraria dispensat contraria. Sacrosanctus itaque Ephræm cùm sic præter spem incidisset in meretricem, constitit in eam defixis intuens oculis & quasi emotæ mentis, tristisque & apud se perturbato animo, quòd non vt precatus fuerat, sed contrarium potius euenisset eius, quod petierat. Illa autem cùm sic eum vidisset adspicientem, in eum rursus oculos conijcit acerrimos. Postquam verò sic diu se inuicem adspexissent, volens eam pudore afficere, & ad verecundiam, quæ mulieribus conuenit, deducere magnus Ephræm, Quid verò, inquit, Non erubescis mulier, tam fixis oculis nos intuens? Illa autem, Sed me, inquit, conuenit te sic adspicere. ex te enim sumpta sum & tuo latere. Te verò non nos, sed terram potius oportet adspicere, ex qua ipse rursus sumptus es. Hæc cùm audisset Ephræm præter omnem expectationem, & mulieri confessus est magnas se habere gratias propter eam, quam ab ipsa acceperat, vtilitatem, & Deo acriter emisit studio gratiarum actiones, qui per ea, quæ præter spem accidunt, ea sæpè potest facere, quæ ipsam spem superant.

Impudens
scortum tenet
sanctum
virum.

Cùm ergò dies aliquot transissent, & diuinus Ephræm moraretur Edeffam, mulier quædam meretrix, quæ in propinqua habitabat vicinia, fit maligno instrumentum ad vitium, & per eam, sicut prius ipsam per serpentem, iustum aggreditur Ephræm. Cùm itaque diuinus Ephræm cibum quendam coqueret, illa aperta fenestra, quæ erat in corte, impudenter despicit & planè meretriciè: & deinde cùm sanctum adspexisset inuerecundè, Benedic, inquit, Abba. Ille verò cum eo, qui ipsum decebat, habitu, gestu & sermone: Dominus, inquit, tibi benedicat. Ipsa autem rursus eum vehementi & indecoro risu: Sed quid, inquit, tuo cibo deest? Ille verò, Tres, inquit, lapides & parum luti, vt hæc obstruatur fenestra. Illa nihil de sua remittens impudentia, Quòd te, inquit, priores appellauimus, hoc ne te effecit insolentem? Ego, inquit, volo tecum dormire. Tū ne autem hoc mihi statim primò negasti? Ad hæc, quomodo illa verbis satanicis, ita multò magis ipse sermonibus abundauit spiritualibus, & quales ipsum dicere, & eam oportebat audire. Si vis enim, inquit, nos ambos simul dormire, vbi tibi dixero, illic communiter iacebimus. Postquam verò illa sermonem arripuit, & rogauit locum, vbi hoc fieri oporteret. Non in alio, inquit, loco tecum congregiar, nisi in medio ciuitatis. Sed non, inquit, pudore & rubore apertè afficiemur à videntibus hominibus, si sic nos iacemus in medio? Capta est mulier, quæ voluit capere impatientem animam & in expugnabilem, vt quæ ne hoc quidem potuerit cognoscere, quod dicit Salomon: Oculi Domini altissimi, sunt innumerabilibus partibus sole splendidiore, qui intuentur omnes vias hominum.

Ecc. 23.

Meretrix
resipiscit.

Cùm statim itaque, veluti ansam, verbum apprehendisset vir præclarus, contrà intulit: Si ergò hominum iudicasti oculos satis esse ad pudore afficiendam animam, & à mala actione abducendam: Dei oculos, qui omnia intuentur, tam quæ clàm, quam quæ apertè sunt, non multò magis reueremur & extimescemus, & à re mala abstinemus: qui semper nobiscum habitantem in nobis excitat conscientiam, & ex ea nobis reseruat tormenta, quæ finem non accipiunt? Hæc suffecerunt non solum ad meretrici persuadendum, vt abstineret ab improba in eum libidine: sed vt priorum etiam eam malorum poeniteret, & adferret mutationem totius vitæ & sententiæ. Statim itaque accedens & humili prociens, & sacros illius pedes tangens, petijt veniam à ratione alienissimæ cupiditatis, impudicæque & intemperantis propensionis: & nè, cùm veram & germanam attulisset poenitentiam, à via, quæ fert ad salutem, aberraret, eum ducem & magistrum voluit accipere. Ille autem (Quomodo enim, cùm esset ille Ephræm, non erat talibus pariturus petitionibus, & ea quæ par erat admoniturus?) nè rursus ambularet,

vt cum diuino dicam Hieremia, post cogitationes cordis sui mali, neq; contemneret, ita vt vias priores repeteret, præcipit egregiè, eamque in mulierum includit monasterio, quæ virtutis curam gerebant: & tandem eum eam, quæ à via recta illum volebat abducere, ipse à via mala potiùs conuertisset, iustitiæ fructum habuit illam conuersionem. Sic diuinus Ephrem cum in duas incidisset meretrices, huic quidem profuit, ipse autem ex altera accepit vtilitatem: aut, vt veriùs dicam, ex vtraque, & vtrunque præter spem omnem, vtpotè quòd diuinum auxilium in vtrisque concurrerit.

Hinc ad eam, quæ est in Cappadocia, Cæsaream deductus à gratia, quæ ex alto eum ducebat, magnum vidit Basilium, os ecclesiæ, fontem dogmatum. Quem cum vidisset Ephrem, cœpit eum multis honorare laudibus. Perspicaci enim animi oculo videt quandam columbam (erat autem illius forma radij solis similis) præclaram præclare eius humero insidere, & in aurem loqui cum Basilio: & illum rursus ea, quæ ab ipsa veluti dictabantur, referre populo. A qua veneranda columba cum didicisset de Ephrem, & quisnam esset cognouit, & quam de causa venisset. Quocirca & se inuicem sermone impertiunt, & fruuntur alter alterius bonis. Sed reuertendum est rursus ad diuinum Ephrem, & solæ illius res sunt purè narrandæ, quemadmodum nullam admittebat cogitationem, quæ non ei conferret ad virtutis operationem, & quemadmodum abundè ei erat à Deo datum talentum doctrinæ: quòd quidem ille semper præcipuè studebat augere ad mensas animarum.

Ipse autem hoc significat, dicens, quòd cum adhuc esset puer, & nondum ad ephēbi peruenisset ætatem, viderit quandam vitem, per multis botris plenam, è lingua sua enatam, in magnam fuisse sublata altitudinem, & vniuersæ terræ occupasse superficiem. Et omnes quidem ei insidebant volucres, & circunuolabant, & botros pascebant. Vitis verò, quo magis eius botri carebatur, & quo liberaliùs & splendidiùs aues accipiebat, eo maiori fructu scatebat, fructumque multum producebat & copiosum. Et hoc quidem ipse dicit de seipso. Illud autem hoc quoquè alij Ephrem suo tribuunt testimonio, exijs, qui digni sunt habiti, qui hæc viderent. Dicunt se aliquando vidisse angelorum multitudinem è superis descendentem, librumque intrinsecus & extrinsecus scriptum habentem in manu. Apud se verò considerabat illa, quæ apparuerat, visio, quisnam esset is, cui liber traderetur: & cum alij quidem hunc, alij verò illum, & alij alium proponerent, quotquot scilicet tunc vitam piam exercebant & honestam, tãdem eum omnes conuenissent in Ephrem, ei committitur liber à sacra multitudine. Experrectus ergo is, qui viderat visionē, timore affectus, venit in ecclesiam: & cum in ea inuenisset Ephrem, doctrinis quamoptimis & vel ipso melle suauioribus pascentem eos, qui aderant, somnium ea ratione conijcit. Et ille quidē Deo egit gratias: ab illo autem tempore tam copiosè & tam vehementer Ephrem fluxerunt fluentia orationis, & eum tanta & tam perpetua obruebat vis cogitatorum, vt nec satis quidem posset eius lingua seruire celeritati eorum, quæ cogitaret, & si eius erat tantus in dicendo fluxus, & tam promptè enunciabat id, quod mente conceperat, vt nõ minùs celeriter sermone explicaret, quam alij cogitarent. Quamobrem dicitur is Deo aliquando dixisse: Remitte, o Domine, vndas tuæ gratiæ. Abyssus enim doctrinæ, quæ linguam inundabat, non sinebat cum ampliùs continere, cum ad dicendum minimè seruirent instrumenta.

Illius autem orationem nihil aliud interrompebat, nisi precatio: eam verò lachrymæ. Noctes verò, quæ ipsum assuuebant vigilantem, luci diei rursus reddebant sobrietatem: vt qui vereretur, nè princeps tenebrarum eum somno impeditum deprehenderet, & idèo vigilaret aduersus eius insultus. Ei enim sufficiebat somnus vel breuissimus, vt qui eum solùm leuiter gustaret, non vereretur autem ad fatietatem: sed tantum, quantum satis esset ad necessariò continendum corpus, quod multis intendebatur sudoribus & laboribus. Vt enim ab eius oculis fugeret somnus, faciebant quidem multa etiam alia: maximè autem humicubatio, vitæ austeritas, illaque varia & multiplex corporis consumptio & afflictio. Nihil verò possidendi tantæ sunt ab eo collectæ diuitiæ, vt ad id assumatur oris eius testimonium, & verba, quæ ab eo dicta sunt in extremo eius spiritu, quibus nihil est fide dignius aut verius. Sic autem habent: Ephrem nunquam fuit crumena, non virga, non pera, neque aurum, nec argentum. Sed nec in terra vllam habui possessionem. Bonum enim regem audiui, inquit, in suis Euangelijs præcipulam habui possessionem. Nihil in terra possederitis. Quocirca nec affectione quidem tale quid

Hier. 7. 16.
Ephrem
eam inclu-
dit in mo-
nasterio.

Venit ad
M. Basiliū.

Visio.

Visio Es-
phrem ad-
huc pueri.

Visio alio-
rum de illo.

Eius maxi-
ma dicendi
copia.

Catalogus
virtutū san-
cti patris.

Orationes,
Lachrymæ,
Vigiliae.

Humicu-
bationes,
Corporis
afflictiones.

Paupertas
voluntaria.

habuit. Ità Magistro parebat in omnibus, & se verè præbuit imitatorum primorum illius discipulorum.

Humilitas. In humilitate autem & cordis cōtritione & moderatione quis frequentius aut acrius aut perfectius est versatus? adeò vt cinerem quidem tanquàm panem comederet, potum autem fletu misceret. Laudes verò valdè virabat, & eos, qui eum laudabant, non solum non admittebat, sed eis etiam apertè succensebat, vt alius ijs, qui irrident & maledictis insequuntur: erubesceret autem & terram adspiceret, & vultus colorem aliàs alium mutaret: tenui autem sudore diffugeret, & omninò mutus maneret, pudore eius vocem veluti retinente. Porro autem hoc quoquè est proprium magnæ eius moderati-

Pfalm. 38. onis. Cùm enim iam esset abiturus, hæc cum magna mandabat increpatione: Nè canticum cecineritis super Ephrem, nè eum laudaueritis, nè me preciosa veste indueritis, nè seorsum meo corpori sepulcrum feceritis: statui enim, Deo volente, habitare cum peregrinis. Peregrinus enim sum & aduena, sicut omnes patres mei. Benignitatis autè, & alendörü mēdicorum, & misericordiæ in pauperes tantam habebat rationem, & tãtam illorum curam gerebat, vt quoniam ex se non habebat, quod eis impertiret: (Quomodo enim haberet, qui ipse quoquè laborabat inopia rerum necessaria rum?) quod solum habebat, eo vtebatur ad eorum salutem: & cùm linguæ sapientia & intelligentia multis diuitum & manū & viscera & horrea aperuisset, copiosè per ea suppeditabat egētibus. Non solum enim poterat eius sermo mollire & demulcere animos, & mouere ad misericordiam: sed vel ipse aspectus & morum moderatio. Sæpè autè vel ipsum solum respexisse, suffecit aliorum animis ad compunctionem. Et sunt hæc quidem huiusmodi, & quæ ad summum omnis virtutis sic venerunt.

Zelus & labores pro fide. Eius verò ex Deo zeli, & eorum, quos pro recta fide suscepit, sudorum sunt multa alia quoquè indicia. Quod autem nunc suggerit dicendum oratio, & ad quod fert deinceps consequentia narrationis, est omnium maximum & iucundissimum. Ità autem habet: Apollinaris, qui in altum quidem locutus est & meditatatur magnam iniquitatem: omnia verò & facere & dicere didicit ad recta peruertenda dogmata: cùm circa rectam fidem multa innouasset, & sicut engastrimythi, & qui è terra vocem edunt, vt rectè de ijs magnò videtur Esaiæ, locutus esset, & ea duobus libris composuisset, credit cuidam mulieri, quæ illius animo dicebatur seruire & voluptatibus. Cùm hoc ergò didicisset Ephrem, & eam rem esse existimasset conuenientem sibi venationem, non leuem quidem illam, sed quæ opus haberet arte & sapientia, suscipit personam vnius ex ijs, qui eadem quæ illè sentiebat, & accedit ad custodem librorum, partim quidem ei eulogias afferēs ex solitudine: partim autem se artificiosè insnuans in mulieris familiaritatem, vt quæ morum magistri cum eo haberet societatem. Cùm autem ei scena rectè se haberet & actus simulationis, & omninò iam sibi persuasisset mulier, eum planè esse discipulum Apollinaris, & eius, qui circa illum erat, chori impietatis, rogat mulierem, vt sibi dentur scripta magistri, vt possit, vt aiebat, cum hereticis (ità nos vocans, qui partem sequimur orthodoxam) facillè congregari. Illa verò callida hac arte & probabili incitata ratione, ei libros tradit, tantum dicens, vt ij sibi citò redderentur.

Apollinaris hereticus. Hic autem magnus Iacob, cùm hac ratione prophanum supplantasset Esau, & scelerata illius improbitatis primogenita fuissent ei credita, magno & forti animo virum execrandum aggreditur, & vt dicitur, vulpem pulchrè decipit. Vide enim mihi viri sapientis inuentum, & quemadmodum tam improbum & tam varium callidè fallit animum. Venire quidem ad disputandum & opponendum, & linguam eis immittere, quæ omnia facillè posset soluere & euertere, nõ erat ei admodum expeditum, sed id longo opus habebat tempore & labore. Cùm autem id facere non permetteret opportunitas, (Vergebat enim mulier, libros vehementer repetens) conuertitur ad quandam aliam machinationem, quæ cum celeritate magnam habebat vim & efficaciam. Nam cùm libros explicasset, & foliorum vnumquodq; diuisisset, & ichthyocolla fatis vniuersum illiuisset, & deinde cum altero complicasset, & ea diu manu constrinxisset & compressisset, adeò vt mutua inter se coniunctione omnia vnum fierent, & neutrum posset ab altero diuelli aut quomodo cunquè abrumpi, eos reddit mulieri. Illa verò eos recipit, nihil querens amplius, neque eos explicans, fatis habens, quòd rectè se haberent extrinsecus. Aliquo ergò tempore sic libros apud se tenuit.

Deinde vocatur quidem ab orthodoxis Apollinaris: hoc autem suggererat propter Chri-

Libros eius perdit Ephrem. *ἔχθη οὐκ ἔλαβεν τὸν ἄρτον*
gluten ex pisce.

Christum acutissima & ingeniosissima Ephrem anima. sciebat enim, quid fecisset in illos impios & execrandos libros. Vocatur ergo Apollinaris, ut cum egregio verbi defensore disputaturus. Ille autem iam & senectute & senectutis malis defessus, recusavit quidem ipse disserere: statim vero ad suos libros adspexit, & eos ad se deferri precipit. Ipsi enim mihi, inquit, subministrabunt, quęcunque os orationi. Cum ex libris itaque cepisset alterum, ille quidem eum explicare statim in principio operis cum magna quadam grauitate conabatur. Cum ille autem omnino non obediret, neque ex folijs aliqua diuellerentur, sed sibi potius cohererent, ut qui tanquam vnum corpus euassissent, transit ad eius medium. Cum vero illic quoque esset spe falsus, eo libro relicto, transit ad alterum. Vbi autem ille quoque se haberet similiter, & ipse a se non posset diuidi, nec fieri omnino posset, ut diuelleretur: ad magnam redactus inopiam, prę pudore & animi ægitudine caligans, & vertigine laborans, & eo casu veluti euersus, exilit è confesso, ut qui se non posset amplius continere: & tandem malè perit, fructum suorum laborum & librorum mortem colligens. Talis pro Christo fuit zelus Ephrem, & sic omnis virtus plantata fuerat in illius anima, adeo ut quis eam meritò vocauerit fontem, qui scaret omne genus fluentis: aut pratum, quod sibi placet propter varios flores & rosas: aut etiam aliud cęlum in terra, quod astrorum multitudine vndique variatur: & si velis, audis etiam paradysum, veluti illius Eden, qui est semper florens & lætus, & nunquam marcescit, sed arboribus fertilibus & quę nunquam intereunt, semper floret & germinat: solus autem serpens eum non potest attingere, nec ei patet aditus, qui est malus & inuidus, & nostrę saluti insidiatur.

A pollinaris perit.

Sed iam mihi tendit ad finem de Ephrem narratio. Quocirca aliquid ex ijs, quę circa mortem illius fuerunt, necesse est persequi, & quod sufficit ad ostendendam illius gratię abundantiam. Nam iam quidem erat decessurus: postremò autem præcepit ijs, qui aderant, ne in preciosa veste eum sepelirent, sicut prius declarauimus. Si quis vero, inquit, cum patrem amet, talem nobis vestem preparauit, ille eam, quę constituta est ad sepulturam, det egentibus. Et ille quidem hæc mandabat ijs, qui circumfluebant. Vnus autem ex eis, qui erat illustrior & vehementior, cum preciosam & sumptuosam vestem parasset, qua post mortem corpus illius regeret, & deinde audisset mandatum, agrè tulit, ut qui a suo excidisset proposito: & ideo differebat eam quoque dare pauperibus, melius esse iudicans tantum auri illis pendere, quanti vestis æstimaretur: ignorans se multò magis gratificaturum esse Ephrem, si dederit pauperi, quam si propriam voluntatem sequatur & iudicium.

S. Ephrem non vult sepeliri in veste preciosa

Cum sic itaque affectus constituisset, inobediencię protinus luit pœnas, a malo arreptus demone, & cogitationis solum, non actionis, pendens supplicium. Quamobrem ad sancti lectum se proripit, in medio omnium videntium torquens manus, inuertens oculos, spumam ex ore expuens, & planè faciens omnia, quę faciunt ijs, qui furore exagitantur: a diuina prouidentia ei traditus ad disciplinam, cui parens, patrium contempnit mandatum. Quid ergo? qui occulta peruidebat, & diuino spiritu loquebatur, ille intellexit morbum esse fructum peccati: & Quid a te, inquit, o homo, factum est quod non oporteat, quod te in tantum protrusit periculum? Ille autem cum respicisset ab insania, pronunciat iniquitatem, aperit inobedientiam, arguit cogitationum suarum imbecillitatem. Cuius morbi diuinus Ephrem misertus, cum accepisset confessionem, sola prece & manuum impositione liberat a demone, iubens ut impletet promissum, sicut ei mandauerat. Cum sic ergo sanctus Ephrem, in fine vitę, superiores actiones tanto obsignasset miraculo, eos autem qui aderant admonisset, eis quę consulisset & præcepta dedisset, & eos ad operationem virtutis satis excitasset,

Inobediencia peccati.

Demon pellitur.

transiit ad ea, quę sunt illic, tabernacula, & splendorem, qui eos qui tales sunt, excipit: in Christo Iesu Domino nostro, cui honor, gloria & potentia, cum patre & sancto spiritu, nunc & semper & in secula seculorum, Amen.

Xxx 3

TESTA-